

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 220/07-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., zastúpeného advokátom JUDr. V. P., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov a Krajského súdu v Prešove vo veci vedenej v prvostupňovom konaní Okresným súdom Bardejov pod sp. zn. 4 C 200/02 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. odmieta.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. septembra 2007 doručená sťažnosť I. K. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. V. P., B., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) a Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 4 C 200/02.

Sťažovateľ uviedol, že 4. marca 2002 podal okresnému súdu žalobu na ochranu listového tajomstva. Podľa názoru sťažovateľa *„ide o druh sporu, ktorý je z hľadiska náročnosti na jeho prejednanie a spravodlivé zákonné rozhodnutie až príliš veľmi jednoduchý“*, napriek tomu dosiaľ nebolo o veci meritórne rozhodnuté ani na prvom stupni konania. Okresný súd postupoval v konaní *„veľmi strnulo, líknavo a akoby bez potrebného záujmu“* a podľa názoru sťažovateľa sa jeho činnosť sústredila na úkony smerujúce k zastaveniu konania pre nezaplatenie súdneho poplatku za návrh, o ktorom okresný súd rozhodol uznesením z 22. decembra 2004. Sťažovateľ sa proti tomuto uzneseniu odvolal. Krajský súd v odvolacom konaní svojím uznesením sp. zn. 1 Co 63/05 z 31. mája 2005 napadnuté uznesenie potvrdil. Sťažovateľ sa preto obrátil na ústavný súd so sťažnosťou z 8. augusta 2005 a 30. augusta 2005 podal v tejto veci dovolanie. Ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 63/06-27 z 19. apríla 2006 zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 Co 63/05 z 31. mája 2005 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľ medzitým 5. decembra 2005 zaplatil súdny poplatok. Krajský súd uznesením sp. zn. 2 Co 283/06 z 31. januára 2007 zrušil uznesenie okresného súdu o zastavení konania z 22. decembra 2004 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ od ústavného súdu žiada, aby jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a nálezom vo veci samej rozhodol, že postupom okresného súdu a postupom krajského súdu bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby v nadväznosti na tento výrok prikázal všeobecným súdom konať a priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie 150 000 Sk a náhradu trov konania.

V závere sťažnosti sťažovateľ uviedol:

„K tejto mojej ústavnej sťažnosti ja žiadne iné dokumenty okrem plnej moci nepredkladám, pretože to nie je potrebné. Zvlášť nepripájam už žiadne sťažnosti na sudcov

za prietahy pred orgány štátnej správy súdov, pretože sa mi to v minulosti vôbec neosvedčilo a to nevyžaduje ani platná konštantná judikatúra Ústavného súdu SR (viď a vyoč sa z vlastného judikátu, ktorým je nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 26/95, zo dňa 25. X. 95 – čís. Zbierky 7/95, str. 52 n., podľa ktorého uplatnenie ochrany ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nie je podmienené využitím žiadostí, či sťažností pred orgánmi štátnej správy súdom, pretože za účinné právne prostriedky na nápravu ich navyše nepovažuje ani ESLP podľa judikátov z jeho súdnej praxe.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu

jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

V konaní o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nečinnosťou všeobecného súdu považuje ústavný súd za účinný prostriedok nápravy namietaného protiprávneho stavu, ktorý má sťažovateľ k dispozícii pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov, resp. po 1. apríli 2005 sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Sťažovateľ bol upovedomený o tejto podmienke konania o sťažnosti v rozhodnutiach ústavného súdu o jeho predošlých sťažnostiach, napr. III. ÚS 133/07, I. ÚS 129/07, III. ÚS 91/07, III. ÚS 259/06, III. ÚS 69/07, II. ÚS 152/06, II. ÚS 175/06, IV. ÚS 163/05, v ktorých ho ústavný súd upozornil, že za vyčerpanie iných právnych prostriedkov nepovažuje hromadnú sťažnosť z roku 2003 a opakovanú sťažnosť z roku 2004 adresovanú predsedovi okresného súdu, v ktorej sťažovateľ neoznačil konkrétne konanie okresného súdu, v ktorom sa domáhal odstránenia prietahov.

Napriek tomu v sťažnosti, ktorá je predmetom posúdenia, sťažovateľ nepreukázal, že splnil podmienku podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ani neuviedol relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali predpoklad, že sťažnosť na prietahy predsedovi okresného súdu by v jeho veci nebola účinným právnym prostriedkom nápravy, a na ktoré by ústavný súd mohol prihliadnuť ako na dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa názoru ústavného súdu nemôže byť touto okolnosťou samotný postup okresného súdu, keď konanie zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku uznesením z 22. decembra 2004, ktoré bolo krajským súdom zrušené v dôsledku nálezu ústavného súdu (č. k. I. ÚS 63/06-27 z 19. apríla 2006). Z tejto skutočnosti nemožno vyvodiť, že okresný súd nebude po vrátení veci postupovať v konaní plynulo a v primeranej lehote meritórne rozhodne alebo rozhodne iným spôsobom, ktorým sa skončí konanie o veci. Nevyplýva to ani z obsahu sťažnosti, pretože sťažovateľ sa k postupu okresného súdu po vrátení veci na ďalšie konanie nevyjadril.

Sťažovateľ uviedol (s odkazom na nález sp. zn. II. ÚS 26/95), že ústavný súd nevyžaduje vyčerpanie sťažnosti na prietahy orgánu štátnej správy súdov pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. S týmto názorom sťažovateľa nemožno súhlasiť. Ústavný súd v citovanom náleze sp. zn. II. ÚS 26/95 vyslovil: „Účelom priznania práva podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Preto ústavný súd o podnete namietajúcom porušení práva podľa čl. 48 ods. 2 koná, ak predkladateľ podnetu preukáže, že využil právne prostriedky nápravy priznané mu podľa 17 ods. 1, 20, 21, 22 alebo 23 zákona č. 80/1992 Zb., alebo ak sa preukáže, že vzhľadom na okolnosti prípadu využitie tohto prostriedku nápravy nemožno pokladať za postup umožňujúci dosiahnuť účinnú ochranu práva priznaného podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky“. V tejto veci ústavný súd nevyžadoval od sťažovateľa využitie iného právneho prostriedku vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu - namietaný všeobecný súd nepokladal svoj postup v konaní, ktoré začalo ešte v roku 1977, za prietahy.

Ústavný súd nemá povinnosť vyzývať sťažovateľa na doplnenie sťažnosti a poučovať ho o jeho procesných právach a povinnostiach, ak je sťažovateľ kvalifikovane právne zastúpený (m. m. II. ÚS 163/05).

Ústavný súd preto nevyzýval sťažovateľa, aby doplnil svoju sťažnosť a preukázal, že splnil podmienku konania o sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde alebo preukázal, že ju nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona

o ústavnom súde) a v súlade so svojou stabilnou judikatúrou (okrem už uvedených rozhodnutí napr. IV. ÚS 44/03, IV. ÚS 153/03, III. ÚS 304/04) sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj nečinnosťou krajského súdu. Zo sťažnosti vyplýva, že krajský súd konal o veci sťažovateľa v období od predloženia odvolania proti uzneseniu okresného súdu z 22. decembra 2004 do rozhodnutia o ňom (uznesenie sp. zn. 1 Co 63/05 z 31. mája 2005) a opäť po zrušení tohto uznesenia ústavným súdom (nálezom č. k. I. ÚS 63/06-27 z 19. apríla 2006), keď o odvolaní sťažovateľa rozhodol uznesením sp. zn. 2 Co 283/06 z 31. januára 2007.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 138/04, III. ÚS 317/05, II. ÚS 184/06) jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru) to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do týchto základných práv sťažovateľa.

Ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a čl. 6 ods. 1 dohovoru) len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte dochádza alebo porušenie v tom čase ešte trvá. Sťažovateľ namieta prietahy v konaní krajského súdu, ktorý v čase podania sťažnosti už v jeho veci nekonal, a preto nemohol ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne prietahy v ňom, a teda nemohol ani porušovať označené práva sťažovateľa.

Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom

krajského súdu, odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť (podobne napr. II. ÚS 24/06, II. ÚS 184/06).

Sťažnosť bola po jej predbežnom prerokovaní odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v celom rozsahu, a preto bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími nárokmi sťažovateľa uplatnenými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2007